

syn til Ungdommens Undervisning; vi maa have en Dagskole. Allerede i Foraaret 1914 blev der ogsaa paa Finansloven bevilget 15 000. Kr. til Oprettelse af saadanne kommunale Ungdomsskoler. Der blev ikke i den følgende Vinter oprettet mange Skoler, og endskønt Sagen vel er i Fremgang, kan man dog ikke sige, at den er i stærk Fremgang; men det skyldes sikkert for en Del de ekstraordinære Forhold, vi lever under. Dels har mange unge ligget inde ved Sikringsstyrken, og derfor er der blevet stillet større Krav til de unge, der var hjemme, og dels har der paa sine Steder været store Vanskeligheder ved at skaffe Brændsel og særlig Lys. Det er mit Haab, at Sagen maa blive fremmet og fremmet i hurtigere Tempo, end Tilfældet hidtil har været. Dagskolen maa blive Fremtidens Skole paa dette Omraade. Fra mange Sider er der gjort et godt og paaskønnelsesværdigt Arbejde for at skabe Interesse for Sagen. Jeg nævner her den højtærede Undervisningsminister, som har vist megen Interesse for denne Sag, ligeledes Statens Konsulent i Skolesager, som paa mange Maader har interesseret sig derfor baade ved Møder og ved at opfordre til Udgivelse af Lærebøger o. s. v. Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) har ligeledes, som bekendt, gjort et meget stort Arbejde i denne Sag ved at holde Møder rundt omkring i Landet. Jeg vil ogsaa gerne have Lov til at nævne Lærer Fog i Seldrup, der fra først af selv har arbejdet med denne Tanke. For om muligt at faa større Fart i Sagen er der oprettet en Forening under Navn af Ungdomsskoleforeningen; jeg har den Ære at være Medlem af dens Bestyrelse. Mange Landsorganisationer, Husmandsforeninger, Landboforeninger, Ungdomsforeninger, Danmarks Lærerforening, Sogneraadforeningen, Købstadforeningen o. s. v., har sluttet sig til denne Forening og støttet den. I Fjor hævdede der sig Røster her paa Rigsdagen for at ogsaa de ved privat Initiativ oprettede Skoler kunde faa Del i Tilskuddet. Det er nu sket, og fra alle Partier her i Rigsdagen er der vist Sagen den største Interesse og Støtte; og jeg føler mig overbevist om, at Sagen sikkert ogsaa fremtidig herfra vil faa al den økonomiske Støtte, den tiltrænger. Jeg haaber saa, at vi ogsaa maa kunne blive enige om Formen for dens Gennemførelse; da vi er enige om Maalet, maa vi vel ogsaa kunne blive enige om Midlerne.

Som bekendt blev der i sidste Samling indbragt et Lovforslag her i Tinget

af en Del Medlemmer af den socialdemokratiske Gruppe om Gennemførelse af tvungen Ungdomsskoleundervisning. Heretter skulde Sogneraadene kunne tvinges til at oprette Skoler, Forældre, Værger og Husbønder tvinges til at lade Børnene gaa i en saadan Skole, og Lærere og Lærerinder tvinges til at arbejde i en saadan Skole. Naar der blandt Forslagsstillerne fandtes en Mand som det ærede 2det Medlem for Hovedstaden, kan man efter min Mening ikke betvivle, at Hensigten har været den bedste; de har anset det for nødvendigt at gaa over til den tvungne Ungdomsskole. Jeg mener nu, at Sagen maa løses ad Frivillighedens Vej, og jeg tror, der er mange, baade i denne Sal og omkring i Landet, der er enige med mig heri. Men alle vi, der mener, at det er rigtigst at gaa Frivillighedens Vej, maa ogsaa være klare over, at vi maa gøre noget for at faa Gang i denne Sag. Hvad kan der da gøres? Ja, der maa overalt i Tale og i Skrift peges paa denne Sags store Betydning for vort Samfund, og derigennem mener jeg, der maa kunne rejses en Stemning over hele Landet for, at denne Ungdomsskole skal oprettes. Naar en saadan Folkestemning rejses, tror jeg, vi er over de Vanskeligheder, som mange mener taarner sig op mod Ungdomsskolen. En af Vanskelighederne er, at saa mange ikke vil give de unge fri fra Arbejdet, saa at de kan komme i en saadan Skole. Men naar Sagen bliver klarlagt, og de ser, at det kun drejer sig om nogle faa Timer ugentlig i Vinterhalvaaret, vil de sikkert se anderledes paa det. Det vil vistnok kunne indrettes saaledes, at Undervisningen bliver lagt paa en Tid, hvor de unge kan undværes fra Arbejdet. Jeg drister mig til at sige, at dersom Ungdomsskolen bliver ledet i den Aand, som jeg her har talt om, vil Husbonden rigelig faa erstattet det Afsavn i Arbejdstiden, som han faar ved at afstaa de unge, ved, at han faar langt bedre, langt mere forstaaende Medarbejdere, end det nu er Tilfældet. Naar det Ragnarok, vi nu oplever, en Gang faar Ende, vil der komme en ny Tid, en Tid, der vil stille stærke Krav til Folkene overalt i Verden, og vi maa da sørge for, at den Ungdom, som skal bære Fremtiden her i vort Land og i vort Folk, staar rustet til at tage de store Opgaver op, som utvivlsomt vil komme til at foreligge. Der skal ikke saa lidt til for at lægge de dybe Saar, som denne Krig har slaaet paa mange forskellige Omraader. Jeg synes derfor, det er en værdig Opgave for enhver dansk Mand og Kvinde at være med i dette Arbejde, saaledes at vi, naar